

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 171/07-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. júla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť V. N., P., zastúpeného advokátom JUDr. F. K., P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Sociálnej poisťovne, ústredie, Bratislava, v konaní vedenom pod sp. zn. 540 411 4331 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. N. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. júla 2007 doručená sťažnosť V. N., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. F. K., P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Sociálnej poisťovne, ústredie, Bratislava (ďalej len „poisťovňa“), v konaní vedenom pod sp. zn. 540 411 4331.

Zo sťažnosti vyplýva, že poisťovňa rozhodnutím sp. zn. 540 411 4331 z 19. marca 2001 zamietla žiadosť sťažovateľa o priznanie invalidného dôchodku. Po uplatnení opravného prostriedku označené rozhodnutie poisťovne zrušil Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 3 S 147/2001-112 zo 17. júna 2004 a vec vrátil poisťovni na ďalšie konanie. Proti označenému rozsudku krajského súdu podala poisťovňa odvolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom sp. zn. 3So 192/2004 z 31. marca 2005 tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil.

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že poisťovňa v predmetnej veci vydala 9. januára 2006 nové rozhodnutie, ktorým opätovne zamietla žiadosť sťažovateľa o priznanie invalidného dôchodku. Sťažovateľ podal krajskému súdu návrh na preskúmanie zákonnosti nového rozhodnutia poisťovne, pričom podľa jeho vyjadrenia *„o mojom návrhu do dnešného dňa nebolo rozhodnuté a najbližší termín súdneho pojednávania zo strany Krajského súdu v Prešove bol určený na deň 27. 6. 2007“*.

Podľa názoru sťažovateľa poisťovňa nepostupuje v konaní zákonným spôsobom a zapríčiňuje neodôvodnené prietahy v konaní, čím porušuje jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Na tomto základe sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a vo veci samej nálezom vyslovil, že poisťovňa v konaní vedenom pod sp. zn. 540 411 4331 porušuje jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prikázal poisťovni v namietanom konaní konať bez zbytočných prietahov a priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 100 000 Sk, ako aj úhradu trov právneho zastúpenia v sume 6 853,40 Sk.

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu

Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Z toho vyplýva, že ak je v určitej veci oprávnený rozhodnúť všeobecný súd, tak to vylučuje právomoc ústavného súdu.

Uvedený záver potvrdzuje aj § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy (všeobecné) súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí a opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Podľa § 7 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku

(ďalej len „OSP“) v občianskom súdnom konaní súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci. Iným zásahom je aj nečinnosť orgánu verejnej správy, pričom za orgán verejnej správy sa na účely konania podľa piatej časti OSP („Správne súdnictvo“) považuje aj poisťovňa, ktorej nečinnosť sťažovateľ svojou sťažnosťou namieta.

Podľa § 250t ods. 1 OSP fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Z citovaných právnych noriem vyplýva, že vo vzťahu k namietanej nečinnosti poisťovne ako orgánu verejnej správy je na základe návrhu sťažovateľa oprávnený rozhodnúť v rámci správneho súdnictva všeobecný súd. Túto právomoc všeobecného súdu vyplývajúcu z § 250t ods. 1 OSP nemožno nahradiť konaním pred ústavným súdom (mutatis mutandis IV. ÚS 78/04).

Vychádzajúc z uvedených právnych záverov a skutkového stavu opísaného sťažovateľom ústavný súd uzavrel, že v predmetnej veci nie je daná jeho právomoc (čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 25 ods. 2 a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), a preto sťažnosť sťažovateľa po predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci (podobne napr. IV. ÚS 49/04, II. ÚS 59/04 alebo IV. ÚS 78/04).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa (priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, rozhodnutie o úhrade trov právneho zastúpenia).

Nad rámec tohto rozhodnutia ústavný súd považoval za potrebné pripomenúť, že zo sťažnosti vyplýva, že v čase jej podania už v predmetnej veci poisťovňa opätovne rozhodla rozhodnutím z 30. januára 2006, pričom v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti

sťažovateľa vo veci koná krajský súd, ktorý rozhoduje o opravnom prostriedku uplatnenom sťažovateľom, čo v súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súd zakladá aj dôvody na odmietnutie sťažnosti sťažovateľa z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktoré nekorešponduje s právnym názorom sťažovateľa a prípadne aj s právnymi názormi iných orgánov verejnej moci (v predmetnej veci názorom krajského súdu a najvyššieho súdu), nezakladá dôvod na vyslovenie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. júla 2007